

нея си, и въ сѣщото време дава ѝ да чувствува туй въз-
вышеніе. Высокійтъ слогъ са вижда токо въ великолѣпенъ
нѣредъ, украсенъ, съ най-блѣскавытъ фигури; а высокото
може да са заключава и въ едно токо изразеніе, въ една
само дума. Какво наприм. е по-просто отъ тѣзи думи на
св. Писаніе: Рече Богъ да бждетъ свѣтъ, и бысть свѣтъ!
Тѣ никакъ не принадлежатъ на высокия слогъ; но иматъ
идея, която състави нѣщо *высоко*: защото предста-
ва най-възвышенна мысль, каквато само можемъ да имамы
за всемогѣществото божіе и за повиновеніето на тварята
къмъ Твореца. — Въ единъ псаломъ е речено: *Видѣхъ не-
честиваго превѣзняющася и высащася, яко кедры Ливан-
скія; и мимоидохъ, и се не бѣ; взыскахъ его, и мѣсто
его не обрѣтеся*. Първата половина на този стихъ принадле-
жи на высокия слогъ, а послѣдната — къмъ собстванно *вы-*
*соко*то защото представя идея сама по себи си висока.

Три сѣ главнытъ извори, отдѣто сѣ почерпва высокото
въ съчиненіята: *мысли, чувствованія и изобразенія*.

1^о Въ какво състои высокостта на мыслитѣ, отъ го-
рѣказанното доста добръ са разбира. Но за да получимъ
пѣ-ясно понятіе за неѣ, нека направимъ тѣзи разсѣждения:

Възможно ли е за величіето, за независимостта, за
вѣчността на Бога да са даде понятіе толкозъ голѣмо, тол-
козъ високо, толкозъ истинско, каквото ни съобщава св.
Писаніе чрезъ изрѣченіето: *Азъ есмь сый*, или: *Азъ есмь
иже есмь*. . . . *Господь царствуетъ во вѣкъ и еще!*

Възможно ли е за идолопоклонството да са рече нѣщо
пѣ-силно и пѣ-разително отъ туй що е рекълъ Боссюетъ
въ своето разсѣждение за Всемирната Исторія: *Сичкото е
было отъ Бога, освѣтъ самаго Бога!*

2^о Чувствованіята биватъ высокы тогазъ, казва аб.